

Moeder de vrouw

Deel 3 van onze serie portretten van moeders en dochters naar aanleiding van het boekenweekthema

Moeder Nathalie (50):

‘De band die ik met mijn dochter heb, is onbeschrijflijk goed en het wederzijdse respect is groot’

In 2014 stonden de bijzondere, liefdevolle verhalen van Nathalie en haar vrouw in *Mijn Geheim*. Nu te lezen op: mijngeheim.nl

Nathalie (50) werd geboren in het verkeerde lichaam en begon zo'n tien jaar geleden aan haar transitie van man naar vrouw. Dochter Jessica (21) maakte het hele proces van dichtbij mee. Hoewel het zeker niet altijd makkelijk is geweest, heeft dit alles hen nóg nader tot elkaar gebracht.

De kracht van ons gezin is dat we altijd open en eerlijk overal over durven praten en dat we vooral onszelf kunnen zijn. Wij hebben onze kinderen opgevoed met de boodschap om voor alles en iedereen respect te tonen. En schaamte kennen we niet. Hier aan de keukentafel is geen onderwerp ons te zwaar. Wat dat betreft hebben we als gezin geweldige jaren gehad tijdens mijn transitie van man naar vrouw, waarin alles de revue is gepasseerd. Ja, ik durf best te stellen dat Jessica kan terugkijken op een bijzondere jeugd. Ze is er trots op dat ze dit alles heeft meegemaakt. Dat weet ik. Het heeft haar gevormd tot een lieve, wijze, hardwerkende en te gekke dochter.

Tekst: Elke Wolferink-van der Heyden

Verkeerde lichaam

Als kind had ik niet veel aansluiting met leeftijdsgenootjes. Als ik al contact had, dan was het met vriendinnetjes, niet met vriendjes. Sporten op school vond ik een drama, omdat ik me moest omkleden bij de jongens, waar ik me niet echt op mijn gemak voelde. Als tiener zag ik meisjes borsten krijgen en ik begreep dat ze ongesteld werden. Waarom gebeurde dat bij mij niet? Ik snapte er werkelijk niets van. Net zoals ik niets van mezelf snapte. Maar ik had geen flauw idee wat er aan de hand kon zijn. En het internet afstruinen op zoek naar antwoorden, dat kon toen nog niet. Naargelang ik ouder werd, begreep ik steeds beter dat mijn lichaam niet bij mijn geest paste. Dat ik een vrouw was in mijn hoofd, maar in het lichaam zat van een man. Jarenlang bouwde ik in de sportschool aan een prachtig gespierd lichaam, maar dat was niet meer dan een undercoveractie, omdat ik me vanbinnen een meisje voelde. Als ik me gedroeg als een kerel en mijn ware gevoel zo diep mogelijk wegstopte, zou het probleem er niet zijn. Maar zo werkt dat natuurlijk niet.”

Coming-out

“Toch had ik lang niet de moed om erover te beginnen. Ook niet tegen mijn grote liefde Suzanne, de moeder van onze kinderen Roy en Jessica, die nu negentien en eenentwintig zijn. Want hoe vertel je zoiets? Pas tien jaar geleden maakte ik Suzanne deelgenoot van mijn grote geheim, met het risico en de angst om alles te verliezen. Toen ik eindelijk in alle eerlijkheid mijn gevoelens op tafel legde, reageerde ze vooral verbaasd. En teleurgesteld, omdat ik al die tijd met deze pijn had rondgelopen. Ze vond het oprecht jammer dat ze mij niet had kunnen bijstaan in mijn verdriet en onmacht. Ze houdt van me en wil me gelukkig zien. In welk lijf is voor haar geen issue.

Foto: Kim Balster

Vanaf dat moment zijn we het pad samen gaan bewandelen. Nadat ik had gesproken met mijn arts en de diagnose genderdysforie was gesteld, heb ik het ook aan de kinderen verteld. ‘Pap, je moet gewoon jezelf kunnen zijn en we willen dat je gelukkig bent!’ Dat waren de woorden van onze kinderen. Een mooiere, meer liefdevolle reactie had ik me niet kunnen wensen. Eindelijk hoefde ik geen toneel meer te spelen en durfde ik mijn emoties te tonen.”

Heftige tijd

“De hormoonbehandeling was een belangrijke stap. Het was bijzonder om samen met mijn dochter de puberteit door te maken. Al had zij een stuk minder last van de hormonen dan ik. En waar de meeste pubers niet uit de toon willen vallen en zich makkelijk schamen voor hun ouders, was Jessica juist trots op me. Ze sjouwde me overal mee naartoe en werd graag met me gezien. Ik heb haar en Roy overal bij betrokken. Ook toen ik voor het eerst voor de spiegel transformeerde in een vrouw. Dat vonden ze ▶

geweldig. 'Het is helemaal zo gek nog niet, pap.' Ze voelden waarschijnlijk ook de rust die er kwam als ik mezelf kon laten zien zoals ik echt was. Dat was heel speciaal om mee te maken.

Het begin van mijn transitie was behalve een zware, ook een hilarische tijd. Bij de aanschaf van nieuwe kleren hebben we bijvoorbeeld veel gelachen. Sinds mijn coming-out heb ik in totaal acht operaties ondergaan. En ja, de artsen hebben vakwerk geleverd en ik kan zelfs een orgasme krijgen. Ik ben daarin heel open. Maar al komen we nuchter over en beschikken we over een behoorlijke dosis humor, het was zowel lichamelijk als psychisch een heftige periode. De trein waar we op waren gestapt, denderde als een TGV door ons leven. Nu wordt het langzaam maar zeker een boemeltreintje. Er is zo veel gebeurd en tegelijk is er niets veranderd. Suzanne en ik zijn nog steeds dezelfde personen, we houden van elkaar om wie we zijn. Alleen moesten we onze relatie op seksueel vlak opnieuw gaan uitvinden. Tegenwoordig geef ik lezingen over mijn transitie van man naar vrouw en ik heb er een boek over geschreven: *Hoe ik werd wie ik altijd al was.*"

Samen shoppen

"De band die ik met mijn dochter heb, is onbeschrijflijk goed en het wederzijdse respect is groot. Jessica is heel leergierig en behulpzaam en door mijn transitie is ze alleen maar dichterbij mij komen te staan. En die eigenwijsheid? Die siert haar en herken ik van mezelf. We spreken dezelfde taal. Ik ga nu ook graag winkelen met Jessica. Daar had ik voorheen echt een hekel aan, maar nu is het *shop till you drop!*

Eindelijk ben ik volledig mezelf. Net zoveel vrouw als mijn lieve dochter. Met het verschil dat Jessica zelf kinderen zal kunnen baren. Ik weet nog dat Suzanne zwanger was van haar. Ik was minstens net zo zwanger. Uren heb ik op haar buik liggen luisteren naar ons kleine wondertje. Heimelijk was ik jaloers op mijn vrouw. Wat had ik dat baby'tje graag in me gedragen en op de wereld willen zetten... Het was pijnlijk dat ik dat zelf nooit zou meemaken. Wat was ik emotioneel en trots toen Jessica geboren werd. Dat trotse gevoel is nooit overgegaan. Zeker niet na alles wat we hebben meegemaakt en alle steun die ik van haar heb gekregen. We zijn nog dichterbij elkaar toegegroeid. In alle opzichten kan ik me geen mooiere dochter wensen!" □

Meer weten over Nathalie? Kijk op: www.nathalievavugt.net.

Jessica (21):

'We hebben echt lol. Er is maar weinig voor nodig om samen de slappe lach te krijgen'

Ik ben de dochter van twee liefhebbende ouders, die een heel sterke band hebben. Zij hebben laten zien dat je samen heel ver kunt komen, als je maar genoeg van elkaar houdt. De rode draad van mijn opvoeding was: behandel een ander met respect. Maar het allerbelangrijkste was misschien nog wel: ben en blijf altijd jezelf! Iets wat voor Nathalie zo belangrijk was, maar waar ze veertig jaar mee heeft geworsteld. Ja, ik ben absoluut trots op haar. Op haar doorzettingsvermogen en de moed die ze nodig heeft gehad om te kunnen worden wie ze eigenlijk is. Op het feit dat ze daar altijd open en eerlijk over is geweest, in ieder geval sinds haar coming-out.

Ik vind het triest dat er vroeger geen ruimte was om deze gevoelens te uiten en dat ze dit geheim zo lang met zich mee heeft moeten dragen. Dat is toch een verdrietige gedachte? Jarenlang heeft ze haar ware gevoelens onderdrukt. Als chauffeuse was ze veel onderweg en werkweken van zeventig uur waren eerder regel dan uitzondering. Een mooie vlucht, om niet aan haar gevoelens te hoeven toegeven. Al begon het de laatste jaren schijnbaar aardig te wringen.

Het is goed dat er in de huidige maatschappij al een stuk meer begrip

is voor genderidentiteit en dat Nathalie er uiteindelijk mee naar buiten durfde te komen. Ze heeft een moeilijke weg bewandeld, maar uiteindelijk toch haar doel bereikt. Ik vind het zo fijn dat ze nu gelukkig kan zijn met wie ze is. Ik denk dat ze een stuk rustiger is geworden. Verder is er voor mij, behalve haar naam en haar uiterlijk, weinig veranderd. Met een groot verantwoordelijkheidsgevoel werkt ze nog altijd hard. Ze is nog steeds handig met klussen en kan nog steeds goed koken. En onze onderlinge relatie is onverminderd goed."

Nieuwsgierig

"Ik zat in de brugklas toen papa - of 'nana' zoals we haar tegenwoordig noemen - mij en mijn broertje aan de keukentafel vertelde dat ze eigenlijk liever een meisje wilde zijn. Ze voelde zich niet fijn in het mannenlichaam. Dat had ik totaal niet zien aankomen. Blijkbaar had ze die gevoelens altijd handig weggestopt. Ik weet nog dat we vrij snel zeiden dat we wilden dat zij gelukkig kon zijn. En dat was het eigenlijk wel. We namen het verder vrij nuchter op en hebben het nooit als een probleem gezien. Ik was eerder nieuwsgierig naar hoe het dan verder zou gaan en wat het allemaal voor ons en haar zou betekenen. Ik ben heel leergierig en denk dat ik het ergens ook

wel interessant vond. En als meisje is het hebben van een extra vrouw in het gezin ook wel leuk. Hoe dan ook: het hoge woord was eruit. Nathalie voelde zich vrouw, dacht als een vrouw en wilde gezien worden als vrouw. De transitie ging heel geleidelijk. Ik kan me ook

'Mijn ouders zijn heel toegankelijk en eerlijk. Alles was en is bespreekbaar thuis'

niet herinneren dat ik er moeite mee heb gehad. Het was misschien even wennen om haar voor het eerst in een jurkje te zien, maar ze heeft nooit iets overdreven. Het was meer een heel natuurlijk proces. Ze liet haar donkere haren langer groeien. Voorzichtig maakten schoenen plaats voor laarzen met een klein hakje. Haar shirts kregen een iets vrouwelijkere snit. Door de hormonen werd ze een stuk emotioneler en maakte ze een soort verlate puberteit door. Subtiel kreeg ze steeds meer vrouwelijke kenmerken. De operaties waren vooral zwaar ▶

voor mijn ouders: de reistijd naar het ziekenhuis, het elkaar moeten missen, de complicaties... Het was met name voor hen een heftige tijd. Ik ben in die periode nooit iets tekortgekomen."

Vooroordelen

"Mijn broer en ik werden betrokken bij het hele transitieproces. Onze ouders zijn heel toegankelijk en eerlijk. Alles was en is bespreekbaar thuis. En dat is waardevol. Ik besef dat dit niet voor alle gezinnen is weggelegd. Ik denk dat dat eraan heeft bijgedragen dat we als gezin nog altijd gelukkig zijn met elkaar. Juist door er heel open over te zijn, heeft het ons veel gebracht. We zijn mee geweest naar avondjes waar transgenders kwamen en hebben meegewerkt aan een paar tv-programma's. Niet omdat Nathalie te koop loopt met haar verhaal, maar altijd met de achterliggende gedachte dat we op deze manier wellicht anderen konden helpen en wat meer bekendheid aan het hele fenomeen konden geven. Ik vertelde het ook aan mijn vrienden, zodat zij wisten wat er speelde. Vervelende reacties heb ik nooit gekregen. Misschien juist omdat we er zelf niet spannend over doen. Natuurlijk roept het wel vragen op, maar ik vertel mensen graag hoe het zit. Liever dat, dan dat mensen er hun eigen fantasie op loslaten en eventuele vooroordelen de overhand krijgen. Een veelgestelde vraag is bijvoorbeeld of mijn ouders nu lesbisch zijn. Dat vind ik een lastige. Want natuurlijk is mijn moeder destijds gevallen op een man. Niet die man, maar die persoon is er nog steeds. Die liefde en dat karakter zijn nog altijd aanwezig. Daarom is nooit overwogen om bij elkaar weg te gaan. Om al dat moois op te geven."

'Jezelf mogen zijn, met een liefdevolle familie om je heen, dát is ultiem geluk'

Slappe lach

"In de afgelopen tien jaar is er veel veranderd en tegelijk ook niets. Nana is voor mij nog steeds dezelfde persoon die ze altijd al was. Alleen lijkt het nu meer te kloppen. We vinden het tegenwoordig leuk om samen te gaan winkelen. Vroeger deed ze dat niet graag en ging ze met een heel duidelijk doel naar de stad. Het was slagen en zo snel mogelijk weer terug naar huis. Nu gaat ze echt los. Al was het maar omdat ze zo nu en dan een echte kledingcrisis heeft en klaagt dat ze niets heeft om aan te trekken. We hebben echt lol. Er is maar weinig voor nodig om samen de slappe lach te krijgen. Nana is nu wie ze is. Ja, jezelf mogen zijn, met een liefdevolle familie om je heen, dát is ultiem geluk voor mij." ■